

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 41Cob/5/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121369522
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 07. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miriam Boborová Sninská
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2023:6121369522.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Miriam Boborovej Sninskej a členov senátu JUDr. Miroslavy Púchovskej a JUDr. Mariána Blahu, v právnej veci žalobcu DIPOS PLUS, spol.s.r.o. so sídlom Horná 54, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 31 594 859, zastúpeného advokátkou Mgr. Alenou Gregorovou, so sídlom Horná 54, 974 01 Banská Bystrica, proti žalovanému Obec Muránska Dlhá Lúka, so sídlom 050 01 Muránska Dlhá Lúka 111, IČO: 00 328 545, zastúpenému advokátom doc. JUDr. Jozefom Stolárom, PhD., so sídlom Južná trieda č. 1, 040 01 Košice, o zaplatenie 5.572,80 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Revúca, č.k. 7Cb/5/2021-149 zo dňa 22. júla 2022 takto

rozhodol:

- I. Rozsudok Okresného súdu Revúca, č.k. 7Cb/5/2021-149 zo dňa 22. júla 2022 potvrdzuje.
- II. Žalobcovi priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd napadnutým rozsudkom výrokom I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 5.572,80 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % zo sumy 5.572,80 Eur od 21.01.2021 do zaplatenia a výrokom II. rozhodol, že žalobca má nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 %.

2. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobca sa žalobou na upomínacom Okresnom súde Banská Bystrica domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 5.572,80 Eur s príslušenstvom, pričom žalobu odôvodnil tým, že žalobca a žalovaný uzavreli dňa 30.05.2011 Zmluvu o prevádzkovaní káblového distribučného systému, na základe ktorej a tiež viacerých ústnych dojednaní žalobca pre žalovaného prevádzkuje káblový distribučný systém pre obyvateľov obce Muránska Dlhá Lúka až do roku 2020. Žalobca tvrdil, že za žalovaného zmluvu uzavrel starosta Ing. Marek Nosko, pričom súčasný starosta obce M.. B. C. uzavretú zmluvu neuznáva z dôvodu nedostatku v prílohe č. 1, pričom strany uzavreli pre ďalšiu spoluprácu v roku 2021 dodatok k zmluve, t.j. poskytovanie služieb žalobcom pre žalovaného pokračuje. Žalobca uviedol, že za ním poskytnuté služby a žalovaným odobraté služby v roku 2020 vystavil faktúru č. XXXXXXXX so splatnosťou 20.01.2021. Žalovaný faktúru neuhradil napriek tomu, že službu v roku 2020 odoberal v celom rozsahu tak, ako roky dovtedy. Suma na faktúre je daná ako 12 mesiacov odobratej služby pre 86 abonentov, cena programového balíka 4,50 Eur mesačne bez DPH, t.j. $86 \times 4,50 = 387,-$ Eur bez DPH.

3. Upomínací súd rozhodol platobným rozkazom č.k. 7Úp/728/2021 zo dňa 17.06.2021, proti ktorému žalovaný podal odôvodnený odpor a žalobca navrhol pokračovanie v konaní na miestne príslušnom súde.

4. Žalovaný v podanom odpore neuznal nárok žalobcu, pričom poukázal na to, že žalobca vystavil faktúru s poukazom na dodací list, ktorý by mal obsahovať rozsah a obsah plnenia, ale tento v predložených listinných dôkazoch absentuje. Poukázal tiež na obsah zmluvy o prevádzkovaní káblového distribučného systému uzatvorenej medzi stranami konania v roku 2011, a to na čl. VIII. bod 6, v zmysle ktorého platí, že: „Neoddeliteľnou súčasťou zmluvy je príloha č. 1: Dohodnuté programy“. Podľa žalovaného zmluva nemá základné náležitosti dojednania o rozsahu poskytnutých služieb, ako aj o výške - cene za tieto služby, čo podľa žalovaného uznal aj sám žalobca, keď strany konania si dohodli dodatok k zmluve (príloha č. 1) dňa 31.12.2020, s platnosťou ale až od 01.01.2021, ktorý presne vymedzil rozsah dohodnutých, poskytnutých programov a tiež cenu za tieto programy. Ďalej žalovaný poukázal na čl. III. bod 1. a 2. zmluvy, podľa ktorého je obec povinná uhradiť vykonané práce a služby (vo výške distribúcie jednotlivých spoplatnených kanálov a skutočne prevedené práce a materiálové náklady) na základe zaslanej faktúry, avšak podľa vopred dohodnutej cenovej ponuky. Žalovaný však žiadnu cenovú ponuku nedisponuje a k žiadnej dohode medzi žalobcom a žalovaným nedošlo do 31.12.2020, kedy bol zmluvnými stranami spísaný dodatok č. 1 k zmluve. Podľa žalovaného z predloženej faktúry nie je zrejmé, za aké obdobie bola vystavená, za koľko abonentov a tiež nie je zrejماً cena programového balíka tak, ako uvádza právna zástupkyňa žalobcu vo svojom návrhu. Z faktúry podľa žalovaného tiež nie je zrejماً, ako žalobca dospel k ním požadovanej sume. Žalovaný poukázal na to, že sám žalobca uvádza na faktúre, že bola vystavená na základe dodacieho listu č. XXXXXXXX, pričom predmetný dodací list v návrhu absentuje. Žalovaný tvrdí, že žiadnym dodacím listom nedisponuje. Podľa uvedeného má žalovaný za to, že k žiadnej dohode medzi žalobcom a žalovaným v intenciách zmluvy nedošlo. Podľa žalovaného žalobca konal v rozpore s ustanoveniami v zmluve a žalovanému nezaslal žiadnu cenovú ponuku a ani dodací list. Podľa žalovaného žalobca neunesol dôkazné bremeno a nepredložil relevantné doklady preukazujúce skutočnosti, ktoré tvrdí vo svojom návrhu. Podľa žalovaného ďalej žalobca neuviedol relevantné skutkové okolnosti podložené dôkazmi, a jediné na čo odkazuje je faktúra. Žalovaný tvrdí, že žalobca je povinný v žalobe uviesť také skutočnosti (skutkové tvrdenia), ktorými vymedzí skutok (skutkový dej), na základe ktorého si v spore uplatňuje svoj nárok, a to v takom rozsahu, ktorý umožňuje jeho jednoznačnú individualizáciu. Keďže v danom prípade nie sú uvedené základné skutkové tvrdenia v žalobe, tak tieto nie je podľa žalovaného ani možné účinne poprieť.

5. Žalobca na základe podaného odporu proti vydanému platobnému rozkazu zo strany žalovaného tvrdil, že záväzkový vzťah medzi ním a žalovaným, z ktorého vychádza pohľadávka žalobcu, bol založený jednak rámcovou Zmluvou o prevádzkovaní káblového distribučného systému zo dňa 30.05.2011 a inými jednotlivými dojednaniami v písomnej (e-mailová komunikácia strán), či už ústnej podobe. Cena, ako i programová skladba boli stranami dohodnuté, k čomu žalobca navrhol vypočít svedkov. Žalobca tvrdil, že samotná zmluva predstavovala len akýsi rámcový základ ich záväzkového vzťahu, avšak strany jednotlivé požiadavky, ktoré sa počas rokov vyskytli riešili operatívne vzájomnou dohodou, čím dochádzalo k zmenám, napr. i programovej skladby. Žalobca tvrdil, že podľa zmluvy nie je potrebné, aby cenová ponuka bola v písomnej podobe. Žalobca pre žalovaného týmto spôsobom prevádzkuje káblový distribučný systém už 10 rokov, pričom žalovaný službu žalobcu odobral aj v roku 2020, no napriek tomu ju nezaplatil. Tiež žalobca uviedol, že žalovaný od zmluvy neodstúpil, ani nepožiadaval o jej ukončenie z dôvodu nevyhovujúcich služieb dodávaných žalobcom, či z iných dôvodov. Nakoľko žalovaný v odpore nerozporoval fakt, že služby mu boli riadne dodané, žalobca tieto tvrdenia považuje za nesporné a preukázané. Ďalej žalobca poukázal na to, že zmluvu uzatváral predchádzajúci starosta XXXX,.., pričom k zmene starostu obce došlo po komunálnych voľbách v roku 2018, kedy sa stal starostom Mgr. B. C.. Poskytovanie služieb, ako i platby za ne v roku 2019 prebehli bez problémov. V roku 2020 starosta obce požadoval najskôr o predloženie prílohy č. 1 k zmluve, resp. jej nové dohodnutie, ktorému sa však vyhýbal a odkladal to po celý rok. Starosta považoval písomnú zmluvu o prevádzkovaní káblového distribučného systému zo dňa 30.05.2011 za neplatnú bez prílohy č. 1, a to aj napriek iným ústnym dojednaniam a pravdepodobne z tohto dôvodu odmietal zaplatiť faktúru vystavenú žalobcom za rok 2020. Služby však boli bez výhrad odobraté. Ďalej žalobca uviedol, že pre žalovaného v roku 2020 riešil poruchy, ako i iné požiadavky (vrátane napr. zriadenia programu Šlágér), o čom k vyjadreniu žalobca priložil e-mailovú komunikáciu medzi stranami. Žalobca poukázal na to, že tieto osobitne vyžiadané služby súviseli práve s poskytovaním služieb, ktorých úhrada je predmetom tohto sporu. Tiež žalobca poukázal na to, že žalovaný faktúru nevrátil, nežiadal ju doplniť, nežiadal špecifikovať či vysvetliť výpočet, nežiadal ju zmeniť, teda k faktúre nemal výhrady, len pri vzájomnej komunikácii so žalobcom uviedol, že zmluvu považuje za neplatnú bez prílohy č. 1, a preto faktúru nezaplatí. Až v odpore tvrdí, že suma na faktúre nebola špecifikovaná, a teda nevedel z čoho pozostáva. Žalobca uviedol, že z dôvodu právnej istoty si uplatňuje alternatívne aj ako nárok z bezdôvodného obohatenia,

nakoľko služba bola žalobcom riadne poskytnutá a žalovaným odobratá, avšak žalovaný za službu nezaplatil, čím sa bezdôvodne obohatil na úkor žalobcu. Ku skutkovým tvrdeniam v konaní navrhol žalobca vykonať výsluchy svedkov O. G., bývalého starostu obce, ako aj X. Následne, zamestnanca žalobcu a tiež žalobcu.

6. Následne žalovaný v konaní uviedol, že dodatky a dohody, na ktoré sa odvoláva žalobca nepovažuje za platné a účinné, čo zdôvodnil poukazom na § 5a ods. 1 zákona č. 211/2000 Z.z. o slobodnom prístupe k informáciám v znení neskorších predpisov, nakoľko predmetná zmluva, ale aj jej dodatky a ostatné dojednania k nej sú povinne zverejňovanými a v zmysle ustanovenia § 47a ods. 1 Občianskeho zákonníka, ak zákon ustanovuje povinnosť zverejnenia zmluvy, zmluva je účinná dňom nasledujúcim po dni jej zverejnenia. Žalovaný tiež poukázal na to, že v ods. 2 tohto zákonného ustanovenia je stanovené, že „Účastníci si môžu dohodnúť, že zmluva nadobúda účinnosť neskôr po jej zverejnení“. Tiež žalovaný poukázal na ustanovenie § 47a ods. 4 Občianskeho zákonníka, na základe ktorého ak sa do troch mesiacov od uzavretia zmluvy alebo od udelenia súhlasu, ak sa na jej platnosť vyžaduje súhlas príslušného orgánu, zmluva nezverejnila, platí, že k uzavretiu zmluvy nedošlo. Akékoľvek dodatky a dohody k predmetnej zmluve sú povinne zverejňovanou zmluvou v zmysle ustanovenia § 5a zákona č. 211/2000 Z.z., čo znamená, že ak dodatky a dohody neboli zverejnené, čo neboli, spôsobom stanoveným zákonom do troch mesiacov od jeho uzavretia, platí, že k uzavretiu dodatkov nedošlo. Žalovaný tiež poukázal na nedostatky v argumentácii žalobcu vo vzťahu k aplikácii inštitútu bezdôvodného obohatenia, ktorým alternatívne zdôvodňoval svoj nárok. Poukázal na to, že výška bezdôvodného obohatenia nemôže byť podľa judikatúry totožná s výškou zmluvného plnenia, čo žalobca tak isto nešpecifikoval. Tvrdil, že predpoklady vzniku právneho vzťahu z bezdôvodného obohatenia preukazuje v súdnom konaní ten, kto sa domáha vydania bezdôvodného obohatenia. Podľa žalovaného sú rozhodujúce skutkové tvrdenia, ktorými svoj nárok odôvodňuje. Žalovaný poukázal na odbornú právnu teóriu, ako aj judikatúru, ktorá jednoznačne zastáva názor, podľa ktorého povinnosť vydať bezdôvodné obohatenie nastupuje výlučne v prípade, že k vráteniu neoprávnene získaných majetkových hodnôt nemôže dôjsť v rámci konkrétneho právneho vzťahu medzi účastníkmi podľa príslušných ustanovení, ktoré sa na daný právny vzťah vzťahujú a neprichádza do úvahy ani zodpovednosť za škodu. Tiež tvrdil, že žalobca musí podľa žalovaného náležite zdôvodniť, prečo považuje vzťah vzniknutý medzi účastníkmi za vzťah neoprávneného majetkového prospechu a pritom aj uvedenie, pod ktorý z prípadov uvedených v § 452, § 453 a § 454 Občianskeho zákonníka zahrňuje posudzovaný prípad. Teda či ide o plnenie bez právneho dôvodu, či o plnenie z neplatnej zmluvy alebo či o plnenie za toho, ktorý podľa práva má plniť sám, a či napokon o prospech získaný z nie statočných zdrojov. Žalovaný tiež poukázal na Zhodnotenie občiansko právneho kolégia Najvyššieho súdu SR zo dňa 21.12.1978, sp.zn. Cpj 37/78. Podľa žalovaného bezdôvodné obohatenie nespočíva primárne vo vzniku ujmy, ale v tom, že sa niekto na úkor iného obohatil (v tomto prípade nie je ujma primárnym znakom, ale až sekundárnym). Podľa žalovaného je teda nevyhnutné zo strany žalobcu preukázať výšku škody, ktorá mu vznikla, ako aj porušenie právnej povinnosti zo strany žalovanej obce a príčinnú súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a vznikom škody. Žalobca však v konaní nepreukázal ani jednu z uvádzaných skutočností a ani k tomu nenavrhol žiadny dôkaz. K vyčíslenej výške bezdôvodného obohatenia, ktorú uvádza žalobca považoval žalovaný za potrebné uviesť, že suma fakturovaná žalobcom nie je totožná s majetkovým prospechom tvoriaceho bezdôvodné obohatenie. Žalovaný tvrdí, že v týchto prípadoch je spôsob a postup zásadne odlišný, pričom v tomto smere poukázal na judikatúru súdov, a to na rozsudok NS ČR sp.zn. 32Odo/1754/2006 a rozsudok NS ČR sp. zn. 33Odo/477/2003.

7. Súd vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi založenými v spise, ako aj výsluchom žalobcu a po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že žaloba je v celom rozsahu dôvodná. Súd mal za to, že pre správne posúdenie dôvodnosti nároku žalobcu v konaní bolo potrebné posúdiť jednak splnenie povinnosti strán sporu tvrdiť rozhodujúce skutočnosti, resp. tieto tvrdenia poprieť a v prípade spornosti tvrdení, o týchto tvrdeniach uniesť tzv. dôkazné bremeno. V neposlednom rade bolo úlohou súdu nárok žalobcu správne posúdiť po právnej stránke.

8. Pokiaľ žalovaný postavil obranu okrem iného aj na tom, že žalobca podľa neho neuviedol základné skutkové tvrdenia v žalobe, preto ich žalovaný ani nevedel účinne poprieť, súd bol naopak toho názoru, že žalobcom v konaní uvedené skutkové tvrdenia boli dostačujúce pre meritórne prejednanie jeho nároku a bolo možné ich zo strany žalovaného účinne poprieť. Podľa súdu žalobca nárok na zaplatenie určitej sumy dostatočne tvrdil, že na základe zmluvy a ústnych dojednaní pre žalovaného poskytoval službu, ktorú v konaní doplnením skutkových tvrdení špecifikoval, že za rok 2020 žalovaný službu odobral, za

čo vystavil žalovanému faktúru na žalovanú sumu, ktorú žalovaný žalobcovi neuhradil. Žalobca v žalobe uviedol aj presný prepočet fakturovanej sumy, v ktorom identifikoval jednak jednotkovú cenu poskytnutej služby (cena programového balíka za mesiac - 4,50 Eur bez DPH), rozsah a obdobie poskytnutej služby (12 mesiacov pre 86 abonentov).

9. Vo vzťahu k právnemu posúdeniu nároku žalobcu sa súd priklonil právnemu názoru žalovaného prezentovanú najmä v jeho duplike k žalobe, že zmluva, od ktorej svoj nárok žalobca odvodzoval (aj keď alternatívne), nie je platná pre neurčitosť dojednaní o jej podstatných náležitostiach, t.j. o rozsahu poskytnutých služieb a o cene za tieto služby. Rozsah poskytnutej služby by predstavoval programovú skladbu balíka, ktorá mala v zmysle čl. VIII. bod 6 zmluvy tvoriť neoddeliteľnú súčasť zmluvy a taktiež sa v zmysle čl. III. ods. 1 vyžadovala dohoda o cenovej ponuky. Podľa súdu v konaní nebolo sporné, že dohoda o rozsahu poskytnutých služieb a o výške ceny za tieto služby vzťahujúca sa k nároku žalobcu prejednávanému v tomto konaní nebola uzavretá písomne. Súd uviedol, že v zmysle čl. VII. zmluvy mali byť všetky zmeny a doplnky k tejto zmluve urobené len písomne dodatkom podpísaným oboma zmluvnými stranami a podľa čl. VIII. bod 6. zmluvy bola neoddeliteľnou súčasťou zmluvy príloha Dohodnuté programy. Podľa súdu ústne dojednania tak nie sú z pohľadu platnosti zmluvy dostačujúce a má sa tak za to, že zmluva neobsahovala podstatné náležitosti o jej predmete - rozsahu plnenia (skladba programového balíka) a o cene/odplate za poskytnuté plnenie. Zmluva takto neobsahovala dohodu o predmete plnenia a dohodu o cene za plnenie, bez ktorých je ako celok neurčitá a z uvedeného dôvodu podľa súdu prvej inštancie aj absolútne neplatná.

10. Podľa súdu bol potom logický aj záver o porušení ustanovení o povinnom zverejňovaní zmlúv s následkom neplatnosti uzavretia zmluvy (§47 ods. 4 Občianskeho zákonníka). Súd uzavrel, že dojednania o podstatných častiach zmluvy mali mať písomnú formu, bez ktorých je zmluva ako celok neurčitá a vzhľadom na charakter zmluvy, ktorej zmluvnou stranou je obec nakladajúca s verejnými financiami, musia v zmysle § 5a zákona č. 211/2000 Z.z. o slobodnom prístupe k informáciám taktiež povinne zverejniť nielen zmluvu, ale aj dodatky, pričom ak dodatky k zmluve neboli spôsobom stanoveným zákonom do 3 mesiacov od ich uzavretia zverejnené, čo nebolo sporné, platí, že k uzavretiu dodatkov nedošlo.

11. Podľa okresného súdu nebolo v konaní sporné, že k plneniu (retransmisii programov), ktoré malo byť predmetom neplatnej zmluvy, zo strany žalobcu voči žalovanému došlo a nebolo sporné ani to, že žalovaný žalobcovi za toto plnenie nič neuhradil. Ak teda dochádzalo zo strany žalobcu k poskytovaniu plnenia žalovanému na základe neplatnej zmluvy, potom na strane žalovaného došlo prijatím uvedeného plnenia k bezdôvodnému obohateniu na úkor žalobcu v zmysle § 451 Občianskeho zákonníka.

12. Okresný súd súhlasil s tvrdením žalovaného, že predpoklady bezdôvodného obohatenia má preukazovať žalobca, no mal za to, že uvedené by bez ďalšieho platilo v situácii, ak by boli otázky naplnenia predpokladov vzniku bezdôvodného obohatenia v tomto konaní sporné. Súd tvrdil, že sa dokazujú len tie skutkové tvrdenia, ktoré sú v konaní sporné. Podľa súdu bolo tiež potrebné prihliadať na to, že žalobca svoj nárok v žalobe primárne odvodzoval od zmluvy, ktorú on považoval za platnú. Súd tiež uviedol, že právne posúdenie nároku v súdnom konaní patrí výhradne súdu a nie je možné pričítať na neprospech žalobcu, ak svoj nárok kvalifikuje po právnej stránke nesprávne. Platí totiž, že ak účastník uvedie rozhodujúce skutočnosti, z ktorých vyvodzuje ním tvrdený nárok, ale s týmito skutočnosťami spája nesprávne právne následky, nie je súd viazaný právnym názorom účastníka a je povinný posúdiť vec podľa tých právnych noriem, ktoré na tvrdený a súdom zistený skutkový stav dopadajú (uznesenie NS SR zo dňa 22.09.2010, sp. zn. 5Cdo/196/2009). Okresný súd tiež konštatoval, že platí, že splnenie predpokladov pre vznik (záväzkového právneho vzťahu z bezdôvodného obohatenia musí súd posudzovať vždy z hľadiska špecifických skutkových okolností v konkrétnej prejednávanej veci, na ktoré súd aplikuje konkrétnu normu hmotného práva, v danom prípade Občianskeho zákonníka ustanoveniami o bezdôvodnom obohatení. Svoj názor oprel o názor vyslovený v uznesení NS SR sp.zn. 7Cdo/117/2011 zo dňa 28.05.2011. Ďalej súd konštatoval, že z nepopretých tvrdení žalobcu a z vykonaného dokazovania dospel k záveru, že zo strany žalobcu boli dostatočne preukázané potrebné predpoklady vzniku bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného. V danom prípade totiž pre záver o dôvodnosti nároku uplatňovaného žalobcom voči žalovanému titulom bezdôvodného obohatenia - plnením z neplatného právneho úkonu (ako jednej z foriem bezdôvodného obohatenia upravenej v § 454 Občianskeho zákonníka) bolo treba, aby žalobca preukázal, že medzi ním a žalovaným právnym vzťah z bezdôvodného obohatenia vznikol, t.j. aby preukázal, že žalovaný bezdôvodné obohatenie

získal, a že vznikla majetková ujma (v akej konkrétnej výške), ako aj príčinnú súvislosť medzi získaním bezdôvodného obohatenia a vznikom majetkovej ujmy. V súvislosti s uvedeným poukázal na uznesenie NS SR sp.zn. 7Cdo/117/2011. Z odôvodnenia tohto rozhodnutia vyplýva, že za preukázané, resp. také, u ktorých už dokazovanie nie je potrebné vykonať, treba považovať aj skutočnosti, ktoré neboli medzi stranami sporné. Žalobca pritom tvrdil a nebolo medzi stranami sporné, že žalovanému poskytol službu, žalovaný bez námietok službu vysielania programov odobral a žalovaný za danú službu fakturovanú sumu nezaplatil. Ak súd zmluvu, na základe ktorej službu žalobca žalovanému poskytol posúdil ako absolútne neplatnú, potom nebolo pochyb, že na strane žalovaného došlo k bezdôvodnému obohateniu titulom plnenia z neplatného právneho úkonu a potrebné bolo určiť výšku tohto bezdôvodného obohatenia, resp. peňažnej náhrady. Bezdôvodným obohatením je totiž majetkový prospech v danom prípade získaný plnením z neplatného právneho úkonu. Súd uviedol, že platí, že sa má vydať všetko, čo sa bezdôvodným obohatením získalo, pričom ak bezdôvodné obohatenie spočívalo vo výkonoch, musí sa poskytnúť peňažná náhrada (§458 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Ďalej súd uviedol, že pri určení výšky peňažnej náhrady, ktorá má predstavovať ekvivalent majetkového prospechu nadobudnutého ako bezdôvodné obohatenie, je potrebné vychádzať z ceny, ktorá je v danom mieste a čase obvyklá (napr. rozhodnutia NS ČR sp.zn. 23Cdo/2601/2008, 29Odo/805/2001, 23Odo/954/2006, 28Cdo/2562/2010, 30Cdo/5086/2009). Zároveň uviedol, že nemožno pritom vylúčiť, že táto cena môže zodpovedať cene uvedenej v neplatnosťou postihnutej zmluve, čo vo svojej argumentácii popieral žalovaný (napr. rozhodnutia NS ČR sp.zn. 28Cdo/4334/2013, 28Cdo/2562/2010, 28Cdo/2973/2013, 28Cdo/2606/2013).

13. Okresný súd ďalej uviedol, že žalobca o žalovanej sume tvrdil, že obdobné služby ako žalovanému poskytuje aj iným obciam, že cenová služba je závislá od počtu abonentov, ale je tam rovnaký zisk a rovnaké poplatky, že ceny pre každú obec ako odberateľa sú stanovené individuálne, avšak rovnakým spôsobom, vždy podľa programovej skladby. V danom období žalobca nemal odberateľa s totožnou programovou skladbou ako mal žalovaný. Tiež uviedol, že sice sú na trhu aj iné subjekty, ktoré ponúkajú obdobné služby ako žalobca, avšak tieto ostatné subjekty neponúkajú rovnakú programovú skladbu ako ponúka žalobca. Súd tvrdil, že uvedené skutkové tvrdenia žalovaný účinne nepoprel. Tvrdil len, že cenu za služby požadovanú žalobcom považuje za neprimeranú. Pritom ani neuviedol, akú cenu za poskytnuté služby považuje za primeranú, resp. obvyklú on. Podľa súdu platí, že ak protistrana nesúhlasí so skutkovými tvrdeniami, je jej procesnou povinnosťou účinne poprieť tieto skutkové tvrdenia. Ak by skutkové tvrdenia neboli popreté, vychádza sa z toho, že tieto skutkové tvrdenia sú medzi stranami nesporné (§151 ods. 1 CSP). V takom prípade o nich nie je potrebné vykonávať dokazovanie a súd z nich pri rozhodovaní vychádza. Súd ďalej uviedol, že len také popretie skutkových tvrdení protistrany vyvolá zamýšľané procesné účinky, teda, že skutkové tvrdenia protistrany sa budú považovať za sporné, ktoré sa považuje za procesne účinné popretie skutkových tvrdení. Podľa súdu je potrebné, aby popierajúca strana výslovne poprela skutkové tvrdenia a zároveň uviedla svoje vlastné tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach. Uvedené podmienky musia byť splnené kumulatívne. Podľa okresného súdu teda nestačí len všeobecné konštatovanie strany sporu, že popiera skutkové tvrdenia uvedené protistranou, ale musí uviesť aj vlastné tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach. Až po splnení uvedených podmienok možno považovať popretie skutkových tvrdení za účinné. Pokiaľ teda strana sporu účinne nepoprie skutkové tvrdenia uvádzané druhou stranou, spravidla to má za následok, že takéto skutkové tvrdenia sa budú v spore považovať za nesporné skutkové tvrdenia.

14. Súd mal za to, že žalovaný žiadnym spôsobom nespochybnil a nepoprel tvrdenia žalobcu o tom, že danú službu v konkrétnom programovom zložení poskytuje len žalobca a ani tvrdenie, že ak by žalobca poskytoval inému subjektu totožnú službu, cena by bola rovnaká. Potom tvrdenie, že daná služba by bola bez ohľadu na subjekt jej prijímateľa (žalovaného) poskytovaná vždy za tú istú cenu, je nepopreté skutkové tvrdenie a súd z neho musí vychádzať ako z preukázanej skutočnosti o tom, že cena za poskytnuté služby fakturovaná spornou faktúrou bola v danom mieste a čase obvyklá. Ďalej súd uviedol, že z obsahu predložených dôkazov nevyplývala žiadna skutočnosť spochybňujúca uvedený záver. Len právne zhodnotenie zo strany žalovaného, že cenu poskytnutej služby považuje za neprimeranú, bez bližšieho skutkového odôvodnenia, prečo podľa neho cena poskytnutej služby nie je obvyklá, resp. primeraná a akú cenu on považuje za obvyklú, resp. primeranú a z akých dôvodov, nemožno považovať za účinné popretie rozhodujúcich skutkových tvrdení žalobcu vo vzťahu k výške bezdôvodného obohatenia.

15. Podľa súdu z uvedených nesporne skutkových tvrdení platí, že ak suma, ktorej sa v tomto konaní žalobca domáhal, síce bola žalobcom odvodzovaná z neplatnej zmluvy, ale zároveň bola suma za danú službu v danom mieste a v danom čase obvyklá, nakoľko iný subjekt uvedenú službu v danom čase a na danom čase neponúkal (nesporné) a zároveň žalobca by dospel k rovnakej cene za rovnakú službu u akéhokoľvek iného subjektu. Podľa súdu teda možno urobiť jednoznačný záver o splnení povinnosti preukázať/nesporne tvrdiť potrebné predpoklady vzniku bezdôvodného obohatenia, ako aj výšku tohto bezdôvodného obohatenia zo strany žalobcu.

16. Podľa súdu nie je podstatné, že so žalobcom predložených listín nevyplývala cena za jednotlivé programy, ktoré mali byť obsahom programového balíka, nakoľko žalovaný účinne nepoprel skutkové tvrdenia vo vzťahu k obvyklej cene za poskytovanú službu a nesporne skutkové tvrdenia sa v civilnom sporovom konaní nedokazujú. Nebolo preto podľa súdu podstatné, že z dôkazov predložených žalobcom sa žalovaný nedozvedel konkrétne ceny za jednotlivé programy, nakoľko cena jednotlivých programov nebola tvrdená, a teda ani sporná. Ďalej súd uviedol, že nemožno namietat žalobcovi, že predmetné dôkazy (faktúry) predložil neúplné a len v obmedzenom rozsahu (začiernené údaje o cenách), keď tým žalobca rešpektoval zmluvné dojednania s obchodnými partnermi vo vzťahu k ochrane obchodného tajomstva a dôverných informácií. Zároveň súd poukázal na to, že presný rozpis cien jednotlivých programov nie je obsiahnutý ani v naposledy uzavretom dodatku k zmluve medzi stranami sporu, na základe ktorého žalovaný naďalej odoberá poskytované služby retransmisie programov od žalobcu a za túto službu aj bez znalosti cien jednotlivých programov dohodnutú cenu riadne uhradza.

17. Súd tiež poukázal na e-mailovú komunikáciu, z ktorej vyplýva, že žalovaný už za súčasného starostu bol informovaný jednak o tom, aká je cena programového balíka, ktorý bol predmetom spornej faktúry (e-mail z 24.2.2020), o tom, že cena sa odvíja od programovej skladby balíka (e-mail na č.l. 30 až 36), ako aj o tom, že je rozdiel v cenách pri zahraničných, resp. „drahších“ programoch (e-mail zo dňa 01.03.2020, resp. 04.08.2020), ako aj o tom, že cena balíka je za jedného abonenta (e-mail zo dňa 04.08.2020). Súd mal za to, že žalobca takto e-mailovou komunikáciou preukázal jeho nepopreté tvrdenia o tom, že žalovaný potom, čo zistil, čo bolo obsahom problémového balíka vysielaného v rozhodnom období a aká je jeho cena, skutočne proti tomuto nenamietal a služby žalobcu vrátane retransmisie TV programov naďalej odoberal a v súčasnosti aj naďalej (v inom rozsahu) odoberá. Toto tvrdenie navyše žalovaný v konaní ani nepoprel.

18. Súd tiež konštatoval, že žalovaný nezaplatil za poskytnuté služby žalobcovi, keďže považoval zmluvu pre nedostatok formy za neplatnú a fakturovanú sumu za nepreskúmateľnú, pričom službu naďalej odoberal aj po vedomosti ceny za ňu, ktorú nenamietal, nenavrhol žiadnu inú cenu a v priebehu celého konania ani raz neuviedol, akú cenu za poskytnutú a odobratú službu v podobe retransmisie - vysielania programov považuje za primeranú, resp. obvyklú on. Takýto prístup žalovaného podľa názoru súdu nemôže požívať aj s poukazom na všeobecný princíp spravodlivosti právnu ochranu. Tiež podľa súdu bolo irelevantné tvrdenie žalovaného, že výsluchom žalobcu a predloženými listinami sa snažil preukázať, že za predchádzajúceho starostu si žalobca účtoval vysoké sumy za servisné práce, čo mal dať nový starosta do poriadku, nakoľko toto sa vôbec netýkalo samotného žalovaného nároku, o ktorom súd nemal pochybnosti a nebolo to ani sporné, že súčasťou nároku žalobcu vyplývajúceho zo spornej faktúry neboli žiadne servisné práce, ani iné služby okrem retransmisie TV programov, keďže na žiadosť súčasného starostu žalovaného bolo na rok 2020 (žalované obdobie) odčlenené fakturovanie servisných prác od retransmisie programov. Súd považoval za neadekvátne aj námietky žalovaného sponchybnujúce počet abonentov za celé účtované obdobie, keď žalovaný opäť výslovne tvrdenia žalobcu o tom nepoprel, neposkytol žiadne vlastné skutkové tvrdenia o tom, koľko abonentov a v akom období službu podľa neho odoberal a navyše práve žalovaný zodpovedal za oznamovanie zmien počtu abonentov - odberateľov žalobcovi (čl. V. ods. 2 zmluvy).

19. Súd tiež nepovažoval za podstatné pre právne posúdenie nároku žalobcu skutočnosť, či faktúra, ktorou si žalobca účtoval cenu za poskytnutú službu retransmisie programov obsahuje dodací list, resp. spĺňa náležitosti účtovného dokladu.

20. Súd zamietol v konaní návrhy žalobcu na vykonanie dôkazov výsluchom svedkov, nakoľko ich výsluch nemohol mať vplyv na platnosť zmluvy.

21. Okresný súd žalobe žalobcu ohľadne istiny z uvedených dôvodov vyhovel a priznal žalobcovi aj nárok na úrok z omeškania, ktorý si žalobca vyčíslil v zákonnej výške a to odo dňa, ktorý nasledoval po splatnosti faktúry, ktorou si žalobca uplatnil svoj nárok u žalovaného, teda od 21.01.2021.

22. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a úspešnému žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

23. Proti rozsudku v zákonnej lehote prostredníctvom právneho zástupcu podal odvolanie žalovaný podaním zo dňa 18.10.2022, v ktorom navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie, resp. aby žalobu zamietol a žalovanému priznal trovy v plnom rozsahu.

24. Žalovaný v odvolaní uviedol, že podáva odvolanie s poukazom na ustanovenie § 365 CSP.

25. Žalovaný poukázal na ústavnoprávnu požiadavku, aby všeobecnými súdmi vydané rozhodnutia boli riadne, zrozumiteľne a logicky odôvodnené. Poukázal na judikatúru Ústavného súdu SR, ako aj rozhodovaciu činnosť Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorý uviedol, že z článku 6 ods. 1 Dohovoru, a teda z práva na spravodlivý proces vyplýva povinnosť súdov odôvodniť svoje rozhodnutia.

26. Podľa žalovaného je úlohou sudcu v súdnom spore hľadať spravodlivé a zrozumiteľné riešenie. Sudca, ktorý aplikuje prehnane formalistický postup, koncentrujúci sa na aplikáciu len jednej normy, ktorá je na prospech len jednej procesnej strany, poskytuje nemorálnemu konaniu účastníka právneho vzťahu nespravodlivo právnu ochranu.

27. Podľa judikatúry Ústavného súdu SR všeobecné súdy musia nielen rešpektovať právo, ale aj jeho výklad a aplikácia musí smerovať k spravodlivému riešeniu sporu. Pod pojmom dobré mravy je potrebné vnímať aj povinnosť sudcu rozhodovať v súlade s ekvitou, čoho výsledkom má a musí byť spravodlivé riešenie veci. Žalovaný konštatuje, že okresný súd nevzal do úvahy konkrétne skutkové okolnosti posudzovaného prípadu a ich význam z hľadiska mravnosti. Žalovaný tiež zdôraznil právo na ochranu majetku podľa článku 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Tvrdí, že pri strete dvoch základných práv je úlohou konajúceho súdu rozpoznať, ktoré zákonné práva sú v konflikte a následne rozhodnúť tak, aby z obidvoch základných práv zostalo zachované čo najviac.

28. Žalovaný poukázal a zvýraznil na svoju argumentáciu na okresnom súde, a to, že pri „auditovaní“ zmlúv koncom roka 2019 bolo zistené, že zmluva medzi žalovanou obcou a spoločnosťou DIPOS PLUS, spol. s r.o. na obecnom úrade neexistuje. Z tohto dôvodu žalovaný vyzval žalobcu prostredníctvom e-mailovej komunikácie o zaslanie tejto zmluvy. Žalobca žalovanému zaslal zmluvu e-mailom až dňa 16.01.2020, avšak bez dodatku, ktorý mal byť neoddeliteľnou súčasťou zmluvy. Žalovaný ho preto opätovne vyzval a požiadal o zaslanie dodatku k zmluve. Tento dodatok mu nikdy nebol doručený.

29. Následne žalovaný vyzval žalobcu k vypracovaniu dodatku a uvedeniu predmetnej veci do právne súladného stavu. K podpisu dodatku k zmluve s presne definovaným balíkom programu došlo až 31.12.2020, s platnosťou od 01.01.2021. Dovtedy vôbec nebolo zrejmé, čo je obsahom poskytnutia služieb. Od účinnosti dodatku žalovaný riadne uhradza všetky žalobcom zaslané faktúry. Žalovaný však zdôraznil, že ide o niekoľkonásobne nižšie sumy ako tomu bolo v predchádzajúcom období, keď neexistoval dodatok.

30. Žalovaný tvrdí, že žalobca si nesplnil svoju povinnosť tvrdenia, keď sa v žalobe odvolával výlučne na plnenie zo zmluvy. Dal do pozornosti odvolacieho súdu skutočnosť, že žalobca sa žalobou domáhal plnenia zo zmluvy, k čomu doložil faktúru bez akýchkoľvek dokladov a listín. K veci neuviedol žiadne iné skutočnosti, a preto má žalovaný za to, že tak mal urobiť a predložiť túto skutkovú a právnu argumentáciu skôr, keby konal starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania.

31. Žalovaný v rámci procesnej obrany reagoval tak, že ide absolútne neplatnú zmluvu, k čomu uviedol podrobnú právnu a skutkovú argumentáciu, pričom zvýraznil aj potrebu posúdenia nároku ako bezdôvodného obohatenia a nie plnenie zo zmluvy. Prostriedky procesnej obrany boli žalovaným uplatnené včas, pretože ich predložil žalovaný v rámci prvého vyjadrenia. Popretím skutkových tvrdení uvádzaných žalobcom žalovaný jednoznačne vyvrátil argumentáciu žalobcu o plnení zo zmluvy a úhrade na základe faktúry.

32. Žalovaný tiež poukázal na to, že jeho právne a skutkové argumenty okresný súd v plnom rozsahu akceptoval, keď už na začiatku sporu v predbežnom právnom posúdení uviedol, že zmluvu vyhodnotil ako absolútne neplatný právny úkon. S právnym názorom žalovaného sa stotožnil.

33. S ohľadom na predbežné právne posúdenie a účel zavedenia tohto inštitútu je nevyhnutne možnosť účastníkov konania včas reagovať a vedieť akým smerom sa predmetný spor bude vyvíjať, resp. čo považuje súd za podstatné a čo nie, z čoho bude vychádzať pri rozhodovaní. Žalobca však nereagoval na predbežné právne posúdenie, pričom nenavrhol žiadne návrhy na dokazovanie k samotnej výške a rozsahu poskytnutia služieb.

34. Žalovaný považuje konštatovanie a argumenty žalobcu za zjavne zavádzajúce a účelové, pričom opomínajú základné požiadavky vyplývajúce z písomnej zmluvy a taktiež nezohľadňujú postavenie obce v kontexte uzatvárania zmlúv a ich dopĺňania. Akékoľvek dodatky a dohody k predmetnej zmluve sú povinne zverejňovanou zmluvou v zmysle § 5a zákona č. 211/200 Z.z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov, čo znamená, že dodatky a dohody neboli zverejnené - čo neboli - spôsobom stanoveným zákonom do troch mesiacov od jeho uzavretia, platí, že k uzavretiu dodatkov nedošlo.

35. Okrem uvedeného písomná forma zmluvy (právnych úkonov) je upravená v ustanovení § 40 Občianskeho zákonníka. Platí, že písomne uzavretá dohoda sa môže zmeniť alebo zrušiť iba písomne. To znamená, že dodatky a dohody, na ktoré sa odvoláva žalobca nie sú a nemôžu byť platné a účinné.

36. Okresný súd vo svojom rozhodnutí najprv konštatuje absolútnu neplatnosť zmluvy, a teda aj všetkých následných dojednaní a následne úplne zmätočne argumentuje, že žalobca dostatočne tvrdil a preukázal výšku bezdôvodného obohatenia len na základe jeho tvrdení, resp. e-mailovej komunikácie a neplatnej zmluvy.

37. Uvedené žalovaný rozporoval od samotného počiatku už v samotnom odpore a vo všetkých následných vyjadreniach. V tejto otázke sa podrobne venoval svojou aktivitou aj súd, keď sa opakovane dotazoval na preukázanie obvyklých cien a cenotvorby žalobcu. Premietlo sa to aj do uznesenia súdu o odročení pojednávania, ktorý uložil povinnosť žalobcovi, aby predložil relevantné dôkazy ohľadne bezdôvodného obohatenia. Žalovaný poukázal na čl.10 ods. 1 Základných princípov CSP, z ktorého vyplýva stranám povinnosť postupovať v konaní v súlade so zákonom a podľa pokynov súdu. Súd zároveň môže určiť stranám záväznú procesnú lehotu na niektoré procesné úkony (čl.10 ods. 3 Základných princípov CSP).

38. Dôkazné bremeno ohľadom výšky bezdôvodného obohatenia jednoznačne znáša žalobca. Žalovaný nepopieral odoberanie služby, avšak od samotného začiatku spochybňoval samotnú faktúru, ako aj jej výšku.

39. Žalovaný má za to, že súd vec nesprávne vyhodnotil s tým, že v jeho hodnoteniach možno vidieť zreteľne prvok prekvapivosti a arbitrárnosti. Podľa žalovaného súd vo svojom rozhodnutí má a musí náležite zdôvodniť, prečo považuje vzťah vzniknutý medzi účastníkmi za vzťah z neoprávneného majetkového prospechu, a pritom aj uvedie, pod ktorý z prípadov uvedených v § 452, § 453 a § 454 Občianskeho zákonníka zahrňuje posudzovaný prípad. Treba považovať za nedostatočné, ak súd v odôvodnení svojho rozhodnutie cituje iba § 456 alebo § 457 Občianskeho zákonníka, pretože tieto ustanovenia určujú už iba dôsledky vznikajúce z neoprávneného majetkového prospechu, existenciu tohto treba však konštatovať s poukazom na príslušné ustanovenie Občianskeho zákonníka (Zhodnotenie občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR zo dňa 21.12.1978, sp.zn. Cpj/37/78).

40. Podľa žalovaného k tomu v danej veci nedošlo, a preto považuje v tejto časti rozhodnutie za nepreskúmateľné ako celok. Žalovaný má za to, že výška bezdôvodného obohatenia nemôže byť podľa judikatúry totožná s výškou zmluvného plnenia, s čím sa okresný súd vôbec nevysporiadal. Preto v tejto časti rozhodnutie považuje žalovaný za nezákonné a súčasne úplne nepreskúmateľné. Žalovaný tvrdí, že v prípade, že nie je možné vydanie samotného predmetu bezdôvodného obohatenia a žalovaný by musel poskytnúť peňažnú náhradu, musí táto predstavovať ekonomickú protihodnotu toho, čo nemožno vrátiť „in natura“. Výška takejto peňažnej náhrady sa ale nerovná tomu, čo žalobca

jednostranne vyfakturoval. Náhradné plnenie tak musí byť očistené od týchto položiek, t.j. musí byť znížený o réžiu a jeho zisk.

41. Žalovaný ďalej poukázal na právny názor vyslovený v rozsudku Krajského súdu Bratislava, sp.zn. 6Co/278/2017 a konštatoval, že bezdôvodné obohatenie ako samostatný právny inštitút je upravený v zákone č. 40/1964 Zb. a je konštruované ako zodpovednostný právny vzťah medzi tým, kto sa na úkor iného obohatil, a tým, na úkor koho došlo k bezdôvodnému obohateniu. Bezdôvodné obohatenie je upravené v § 451 Občianskeho zákonníka, pričom sa musí vydať všetko, čo sa nadobudlo bezdôvodným obohatením (§ 458 ods. 1 Občianskeho zákonníka).

42. Žalovaný tvrdí, že odborná právna literatúra, ako aj judikatúra zastáva jednoznačný názor, podľa ktorého povinnosť vydať bezdôvodné obohatenie nastupuje výlučne v prípade, že k vráteniu neoprávnené získaných majetkových hodnôt nemôže dôjsť v rámci konkrétneho právneho vzťahu medzi účastníkmi podľa príslušných ustanovení, ktoré sa na daný právny vzťah vzťahujú.

43. Podľa žalovaného v odôvodnení rozhodnutia súd musí náležite zdôvodniť, prečo považuje vzťah vzniknutý medzi účastníkmi za vzťah z neoprávneného majetkového prospechu a pritom aj uvedie, pod ktorý z prípadov uvedených v § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka zahrňuje posudzovaný prípad. K vyčíslenej výške bezdôvodného obohatenia, ktorú uvádza žalobca a okresný súd sa s ňou v plnom rozsahu stotožnil je potrebné uviesť, že suma fakturovaná žalobcom nie je totožná s majetkovým prospechom tvoriaceho bezdôvodné obohatenie.

44. Žalovaný považuje za zarážajúce, že okresný súd nepovažoval za podstatné dokazovať a preukázať výšku bezdôvodného obohatenia (hoci to nariadil svojim uznesením). Výšku zaslanej faktúry stotožnil s výškou bezdôvodného obohatenia v plnom rozsahu, pričom z predchádzajúcich úkonov samotného žalobcu, ako aj fakturovaných súm bolo zrejmé, že samotná fakturovaná suma za distribúciu programov nebola nikdy rovnaká - resp. bola každý rok iná.

45. Žalovaný tiež poukázal na výpoveď konateľa žalobcu na pojednávaní dňa 22.07.2022, ktorý uviedol, že za roky 2018 a 2019 fakturoval mesačne 800,-Eur. Pritom cena za servisné práce bola stanovená paušálne rovnakou sumou počas tohto obdobia. Na druhej strane žalobca tvrdí, že cena programového balíka sa menila každý rok, prípadne v nejakej časti roka. Avšak fakturovaná suma ostala 800,-Eur. V uvedenom je podľa žalovaného zjavný rozpor a ako dôkaz opätovne predložil hlavné knihy.

46. Zároveň žalovaný tvrdí, že faktúra je jednostranný účtovný doklad, čo potvrdila aj početná judikatúra súdov, pričom faktúra musí vychádzať zo zmluvného dojednaní a v rozsahu zmluvného dojednaní aj musí byť vystavená. K tomu však v tomto prípade nedošlo. Žalobca vystavil faktúru s poukazom na dodací list, ktorý práve obsahuje rozsah dodaných prác a činností, avšak nebol do dnešného dňa súdu predložený. Zároveň žalovaný uviedol, že počas roka 2020 nebola poskytovateľom služby mesačne vystavená a žiadaná o úhradu ani jedna faktúra za distribúciu programov, pričom v zmluve bol dohodnutý spôsob platieb mesačne. Žalobca tak urobil až koncom roka 2020, kedy zaslal faktúru na úhradu v sume 5.572,80 Eur, avšak doposiaľ nie je zrejmý obsah programového balíka - počet programov, čo v konaní nebolo preukázané. Súd sa s tým opätovne vôbec nezaoberal.

47. Vzhľadom na uvedené poukázal žalovaný na rozsudky NS ČR sp.zn. 32Odo/1754/2006 a sp.zn. 33Odo/477/2003.

48. Podľa názoru žalovaného okresný súd vo svojom rozsudku vôbec na uvedené skutočnosti neprihliadol a ani sa s nimi nevysporiadal, a to napriek tomu, že žalovaný na ne opakovane v konaní poukazoval. Súd sa len obmedzil na konštatovanie, že výška žalovanej sumy je dostatočne tvrdená žalobcom - vyčíslená vo faktúre, pritom sumu - výšku za balík 4,50 Eur bez DPH okresný súd vôbec neskúmal a táto bola sporná.

49. Pokiaľ žalobca predložil zmluvy, pričom z uvedených zmlúv a tiež ostatných dokladov nie je nič zrejmé, a to z dôvodu poskytnutia väčšiny listín v neúplnom rozsahu, a to z dôvodu obchodného tajomstva, žalovaný tvrdí, že žalobca nevypočítal výšku bezdôvodného obohatenia a nenavrhol žiadne ďalšie dôkazy preukazujúce výšku bezdôvodného obohatenia. Z poskytnutých dokladov je zrejmé, že

pre výpočet nemal žiadnu výpovednú hodnotu, a to práve preto, lebo všetky sumy na predložených dokladoch sú začíernené.

50. Okresný súd na toto tvrdenie vôbec nereagoval ani v samotnom odôvodnení. Tiež nereagoval na závery, ktoré bolo možné vyvodiť ohľadom výpočtu z pojednávania konaného 22.07.2022, ktoré pojednávanie bolo odročené súdom za účelom výpočtu výšky bezdôvodného obohatenia. Žalobca teda opakovane dostal čas na výpočet na základe podkladov, ktoré predložil súdu. Sám žalobca vo svojom vyjadrení však uviedol, že nevie vykonať výpočet výšky súm jednotlivých balíkov na základe nimi predložených dokladov, resp. tým pádom určiť výšku bezdôvodného obohatenia. Pritom žalovaný opakovane uviedol, že okresný súd žalobcu zaviazal na poskytnutie všetkých podkladov podstatných pre cenotvorbu programového balíka tak, aby žalovaný, resp. súd vedel a mal za preukázané dôvodnú výšku.

51. Žalovaný zotrval na tom, že nárok v danej výške je neopodstatnený a okresný súd sa nedostatočne, resp. vôbec nevenoval výpočtu výšky bezdôvodného obohatenia. Skutočnosť, že nebolo rozporované dodanie služby neznamená, že žalovaný nerozporoval jej výšku.

52. Žalobca sa vyjadril prostredníctvom právnej zástupkyne k odvolaniu žalovaného podaním zo dňa 25.11.2022, v ktorom navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok v celom rozsahu potvrdil a aby zaviazal žalovaného na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

53. Žalobca uviedol, že v konaní pred súdom svoj nárok tvrdil a aj preukázal, pričom poukázal na ods. 46. odôvodnenia rozsudku. K argumentácii toho, čo podľa žalovaného mal tvrdiť žalobca uviedol, že právne posúdenie veci je úlohou súdu a nie procesných strán.

54. Podľa žalobcu žalovaný účinne nepoprel tvrdenia žalobcu uvedené v žalobe a tieto boli preto považované za preukázané. Odročenie pojednávania konaného dňa 22.04.2022 za účelom predloženia dokladov žalobcom bolo spôsobené výlučne na žiadosť žalovaného, ktorý toto požadoval od žalobcu napriek tomu, že účinne nepoprel tvrdenia žalobcu.

55. Zároveň žalobca poukázal na odseky 47 až 54 odôvodnenia rozsudku, ktoré považuje za správne a veľmi výstižné a s ktorými sa stotožňuje.

56. Žalobca citoval odseky 47, 48, 50 a 51 odôvodnenia rozsudku.

57. Žalovaný sa vyjadril k vyjadreniu žalobcu prostredníctvom právneho zástupcu podaním zo dňa 22.12.2022, v ktorom v celom rozsahu odkázal na svoje podané odvolanie.

58. Zopakoval tvrdenia už uvedené v podanom odvolaní a konštatoval, že rozhodnutie súdu prvej inštancie trpí početnými vadami a spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.

59. Žalobca sa písomne k vyjadreniu žalovaného nevyjadril.

60. Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací podľa ustanovenia § 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) prejednal odvolanie v rozsahu danom ustanovením § 379 CSP, rešpektujúc viazanosť odvolacími dôvodmi podľa ustanovenia § 380 ods. 1 CSP, nenariadil pojednávanie pretože nepovažoval za potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie (ustanovenie § 385 ods. 1 CSP), pričom dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné, preto rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa ustanovenia § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil.

61. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

62. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

63. Podľa § 383 CSP, odvolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie, okrem prípadov, ak dokazovanie zopakuje alebo doplní.

64. Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým súd zaviazal žalovaného povinnosťou zaplatiť žalobcovi sumu 5.572,80 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % zo sumy 5.572,80 Eur od 21.01.2021 do zaplataenia. Žalovaný ako odvolacie námietky uviedol, že napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie nie je riadne odôvodnené a súd aplikoval formalistický postup, čím boli porušené práva žalovaného na spravodlivý súdny proces garantované Ústavou súdu SR, ako aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd. Zároveň žalovaný namieta, že žalobca si uplatnil svoj nárok ako zaplataenie ceny za poskytnuté služby, pričom v konaní neuviedol žiadne tvrdenia k nároku titulom bezdôvodného obohatenia a nepreukázal jeho výšku. Podľa žalovaného výška bezdôvodného obohatenia nemôže byť totožná s výškou zmluvného plnenia, s čím sa okresný súd vôbec nevyssporiadal. Podľa žalovaného je napadnutý rozsudok nezákonný a úplne nepreskúmateľný a má za to, že peňažná náhrada za bezdôvodné obohatenia sa nerovná tomu, čo žalobca jednostranne vyfakturoval, ale náhradné plnenie musí byť znížené o réžiu a jeho zisk. Odvolací súd v súvislosti s odvolacími námietkami žalovaného konštatuje, že tieto nemôžu viesť k záveru o nesprávnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie.

65. V preskúmvanej veci krajský súd nezistil dôvod k tomu, aby zo strany odvolacieho súdu došlo k zopakovaniu alebo k doplneniu dokazovania vykonaného pred súdom prvej inštancie. V danom prípade preto vychádzal zo skutkového zistenia zisteného súdom prvej inštancie. Po preskúmaní veci na základe podaného odvolania žalovaným dospel krajský súd k záveru, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav potrebný pre rozhodnutie, vykonané dôkazy vyhodnotil v súlade s § 191 ods. 1 CSP a svoje rozhodnutie náležitým spôsobom odôvodnil. Zároveň súd prvej inštancie vec správne právne posúdil, a to z dôvodov uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku, s ktorými sa odvolací súd v zmysle § 387 ods. 2 CSP v celom rozsahu stotožnil a považuje za nevhodné ich opätovne uvádzať.

66. K námietkam žalovaného odvolací súd uvádza, že súd nie je viazaný návrhmi strán na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Obsahom práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 Ústavy SR) je umožniť každému bez akejkoľvek diskriminácie reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu vo veci konať a rozhodnúť. Právo na spravodlivý súdny proces je naplnený tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a na základe výkladu a za použitia relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo účastníka, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, hodnotením dôkazov (sp.zn. IV.ÚS/22/04) a ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (I.ÚS/50/04).

67. Pokiaľ žalovaný v podanom odvolaní namieta, že napadnutý rozsudok nie je riadne odôvodnený, čím bolo porušené jeho právo na spravodlivý súdny proces, odvolací súd uvádza, že pod odňatím možnosti konať pred súdom je taký závažný procesný postup súdu, ktorým sa strane znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Civilný sporový poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a oprávnených záujmov.

68. Medzi práva na spravodlivý proces teda patrí aj právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia. Žalovaný v odvolaní poukazuje v tejto súvislosti na viaceré rozhodnutia Ústavného súdu SR s tým, že podľa jeho právneho názoru je napádané rozhodnutie vo svojom odôvodnení nepreskúmateľné.

69. Podľa § 220 ods. 2 CSP v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

70. Je nepochybné, že jedným z aspektov na spravodlivý proces je teda aj právo strany na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky relevantné, právne a skutkové otázky súvisiace s predmetom právnej ochrany (sp.zn. IV.ÚS/115/2003). Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán, avšak s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (sp.zn. I.ÚS/46/2005, I.ÚS/353/2006, II.ÚS/220/2008).

71. V preskúmvanej veci dospel odvolací súd k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie zodpovedá vyššie uvedeným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia. Okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, ktoré skutkové zistenia považoval za podstatné pre záver o dôvodnosti žaloby. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie riadne odôvodnil, k svojim záverom dospel na základe riadne vykonaného dokazovania a dostatočne zisteného skutkového stavu. Odôvodnenie odvolaním napadnutého rozhodnutia dáva odpoveď na relevantné otázky súvisiace s predmetom konania, keď v dostatočnom rozsahu zodpovedal, prečo dospel súd prvej inštancie k záveru, že žalobca má nárok od žalovaného na zaplatenie bezdôvodného obohatenia vo výške zodpovedajúcej fakturovanej sume. Okolnosť, že táto odpoveď neúspešnú stranu sporu neuspokojuje, neznamená, že odôvodnenie nespĺňa parametre zákonného rozhodnutia v zmysle § 220 ods. 2 CSP.

72. Do práva na spravodlivý proces tak ako už bolo uvedené nepatrí ani právo strany konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva procesnej obrany, ak si neosvojí ním navrhnutý spôsob hodnotenia navrhnutých dôkazov a ak sa neriadi ním predpokladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov (sp.zn. III.Ú/339/08, sp.zn. II.ÚS/197/07, sp.zn. IV.ÚS/251/03, sp.zn. II.ÚS(3/97).

73. Vzhľadom na uvedené odvolací súd nepovažuje námietku žalovaného týkajúcu sa nedostatočného odôvodnenia písomného vyhotovenia rozsudku súdu prvej inštancie za dôvodnú.

74. Pokiaľ žalovaný v podanom odvolaní poukazuje na prehnane formalistický postup sudcu a má za to, že aplikáciou len jednej normy, ktorá je na prospech len jednej procesnej strany poskytuje nemorálnemu účastníkovi právneho vzťahu nespravodlivo právnu ochranu, v tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že v Civilnom sporovom poriadku došlo k odklonu od princípu materiálnej pravdy a v ustanovení § 185 CSP bol zavedený princíp formálnej pravdy, čo predstavuje jednu z najzásadnejších zmien civilného procesu. Formálnou pravdou sa rozumie, že súd pri rozhodovaní vychádza výlučne z dôkazov, ktoré mu navrhli strany sporu. Podľa § 185 CSP, súd totiž môže vykonať len tie dôkazy, ktoré navrhli strany sporu, pričom sám rozhodne, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná. Súd môže vykonať iba výnimočne aj iné dôkazy, ako navrhli strany sporu, avšak ide o spory medzi ktoré žalovaný spor nepatrí. Pokiaľ teda súd prvej inštancie vychádzajúc z ustanovenia § 151 ods. 1 CSP mal za to, že žalovaný v konaní nepoprel skutkové tvrdenia žalobcu, že služba bola žalovanému dodaná, a zároveň nespochybnil tvrdenie žalobcu, že obdobné služby ako žalovanému poskytuje žalobca aj iným obciam a cena služby je závislá od počtu abonentov, pričom je tam rovnaký zisk a rovnaké poplatky, pričom ceny pre každú obec ako odberateľa sú stanovené individuálne, avšak rovnakým spôsobom vždy podľa programovej skladby a v danom období žalobca nemal odberateľa s totožnou programovou skladbou ako mal žalovaný a tiež, že iné subjekty ponúkajú obdobné služby ako žalobca, avšak tieto ostatné subjekty neponúkajú rovnakú programovú skladbu ako ponúka žalobca, odvolací súd súhlasí s názorom súdu prvej inštancie že zo strany žalovaného nedošlo k účinnému preprieti žalobcom tvrdých skutočností. Súd prvej inštancie preto postupoval správne, keď v súlade s § 151 ods. 1 CSP dospel k záveru, že ohľadne týchto skutkových tvrdení nie je potrebné vykonávať dokazovanie a súd pri svojom rozhodovaní z nich vychádzal. Zároveň súd správne v súlade s § 151 ods. 2 CSP konštatoval, že žalovaný v konaní neuviedol vlastné tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach (nepostačuje namietanie primeranosti ceny), a preto je v súlade s citovaným zákonným ustanovením popretie neúčinné.

75. Odvolací súd konštatuje, že bolo povinnosťou žalovaného nielen uviesť neprimerane vysokú cenu, avšak uviesť svoje vlastné skutkové tvrdenia, z akých dôvodov považuje žalobcom fakturovanú cenu za neprimeranú. Žalovaný však v konaní ani len neuviedol, čo on sám považuje za cenu primeranú, resp. obvyklú.

76. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na bod 46. a 47. odôvodnenia napadnutého rozsudku, v ktorom sa súd prvej inštancie podrobne a správne vysporiadal so skutočnosťou, prečo považuje skutkové tvrdenia žalobcu za nesporné a prečo považuje obranu žalovaného v súlade s § 151 ods. 2 CSP za právne neúčinnú.

77. Pokiaľ žalovaný v odvolaní namieta, že žalobca si nespĺnil svoju povinnosť tvrdenia, keď sa v žalobe odvolával výlučne na plnenie zo zmluvy, s týmto názorom žalovaného odvolací súd nesúhlasí. Odvolací súd zdôrazňuje, že právne posúdenie je vždy vecou súdu, pričom žalobca v žalobe, ako aj následne v konaní skutkovo presne vymedzil, na základe akých skutočností sa domáha svojho nároku uplatneného žalobou. Skutočnosť, že súd prvej inštancie považoval námietky žalovaného ohľadne platnosti zmluvy za dôvodné, následkom čoho považoval uzatvorenú zmluvu medzi stranami konania za absolútne neplatnú, nemá vplyv na to, že by žalobca mal a musel na základe inej právnej kvalifikácie skutkovo uplatnený nárok vymedziť iným spôsobom.

78. Odvolací súd súhlasí s názorom súdu prvej inštancie, že v danom prípade je Zmluva o prevádzkovaní káblového distribučného systému zo dňa 30.05.2011 neplatná a tiež súhlasí s tým, že nakoľko došlo nesporne k poskytnutiu služieb zo strany žalobcu žalovanému, vznikol žalobcovi nárok na zaplatenie poskytnutých služieb titulom bezdôvodného obohatenia podľa § 451 Občianskeho zákonníka. Zároveň z napadnutého rozsudku z bodu 45. vyplýva, že súd prvej inštancie považoval uplatnený nárok na bezdôvodné obohatenie za vzniknuté plnením z neplatného právneho úkonu podľa § 454 Občianskeho zákonníka, preto neobstojí odvolacia námietka žalovaného, že súd prvej inštancie rozhodol prekvapivo a arbitrárne. Samotná skutočnosť, že okresný súd sa priklonil k obrane žalovaného v tom smere, že súhlasil s dôvodmi, pre ktoré je uzatvorená zmluva medzi stranami konania absolútne neplatná neznamena, že pokiaľ súd tento žalobcom uplatnený nárok prizná žalobcovi z iného právneho titulu, je takéto rozhodnutie nepreskúmateľné a arbitrárne. Súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku dostatočným a zrozumiteľným spôsobom vysvetlil, akým spôsobom dospel k právnej kvalifikácii žalobcom uplatneného nároku, s ktorou kvalifikáciou sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a nesúhlasí s tvrdením žalovaného, že napadnutý rozsudok je nepreskúmateľný ako celok.

79. K ďalšej námietke žalovaného, že súd prvej inštancie nevykonal dokazovanie ohľadne výšky bezdôvodného obohatenia a nemôže sa bezdôvodné obohatenie rovnať výške vyfakturovanej sumy, v tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že podľa § 458 ods. 1 Občianskeho zákonníka sa musí vydať všetko, čo sa nadobudlo bezdôvodným obohatením a ak to nie je dobre možné, najmä preto, že obohatenie spočívalo vo výkonoch, musí sa poskytnúť peňažná náhrada. Z tohto zákonného ustanovenia, ako aj zo samotného skutkového stavu, že žalovaný od žalobcu prijal službu, ktorú už nie je možné vydať, možno priznať bezdôvodné obohatenie len vo forme peňažnej náhrady.

80. Odvolací súd súhlasí s tým, že dôkazné bremeno ohľadne preukázania výšky bezdôvodného obohatenia je na žalobcovi, ktorý však v konaní pred súdom prvej inštancie jednoznačne tvrdil, akým spôsobom bola určená obvyklá cena poskytovaných služieb, ktorá zároveň bola predmetom fakturácie a pokiaľ žalovaný výslovne v konaní nepoprel, tak ako už odvolací súd uviedol vyššie, že s týmto balíkom programov nebol žiaden iný dodávateľ na trhu, teda ním požadovaná cena je obvyklá pre danú službu v mieste dodania, súd prvej inštancie postupoval správne, keď považoval žalobcom tvrdené skutočnosti za nesporné, následkom čoho nebolo nutné vykonávať ďalšie dokazovanie. Odvolací súd opakovane zdôrazňuje, že zo strany žalovaného nepostačovalo len rozporovať cenu fakturovanú žalobcom, ale bol žalovaný pre úspech v spore povinný skutkové tvrdenia žalobcu poprieť kvalifikovaným spôsobom v súlade s § 151 CSP.

81. Odvolací súd nesúhlasí ani s námietkou žalovaného, že cena služby a bezdôvodné obohatenie nemôžu byť v tej istej výške, pričom odvolací súd poukazuje na rozhodnutie NS ČR sp.zn. 28Cbo/2562/2010 zo dňa 11.11.2010, z ktorého vyplýva, že nemožno vylúčiť, že stanovená výška plnenia bude zodpovedať čiastke predpokladanej neplatnou zmluvou, pričom tento záver možno urobiť len vtedy, ak súd dospeje po náležitom posúdení k záveru, že obvyklá cena poskytnutých služieb, a teda aj výška získaného obohatenia, odpovedá aj cene dohodnutej. Neobstojí teda námietka odvolateľa ani v tomto smere, že dohodnutá cena nemôže byť rovnaká so samotnou výškou bezdôvodného obohatenia.

82. Odvolací súd na základe uvedeného dospel k záveru, že súd prvej inštancie neporušil právo žalovaného na spravodlivý proces, námietky žalovaného uvedené v odvolaní nie sú dôvodné, tieto boli

vyvrátené v konaní pred súdom prvej inštancie, ktoré skutočnosti sú v napadnutom rozsudku podrobne uvedené a zdôvodnené.

83. Odvolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie sa vysporiadal so všetkými aspektmi zisteného skutkového stavu a podrobne svoje rozhodnutie odôvodnil, pričom z odôvodnenia vyplýva myšlienkový postup súdu, na základe ktorého dospel k správne rozhodnutiu vo veci. Pokiaľ žalovaný namietal aj skutočnosť, že súd prvej inštancie sa nevysporiadal so všetkými ním namietanými skutočnosťami v konaní pred súdom prvej inštancie, odvolací súd dopĺňa, že súd nemusí dať odpoveď na každú otázku nastolenú stranou konania, ale len na tie, ktoré sú pre rozhodnutie vo veci podstatné.

84. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

85. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP a žalobcovi, ktorý bol v odvolacom konaní úspešný priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, o ktorých výške rozhodne súd prvej inštancie postupom podľa § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník súdu prvej inštancie.

86. Rozhodnutie bolo jednohlasne schválené členmi odvolacieho senátu.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).